

Ketouvim (hagiographes) - Nehemia

Chapter 13

- 13,1 ביום ההוא, נקרא בספר משה--באזני העם; ונמצא, כתוב בו, אשר לא-יבוא עמני ומואבי בקהל האלהים, עד-עולם.
- 13,2 כי לא קדמו את-בני ישראל, בלחם ובמים; וישכר עליו את-בלעם לקללו, ויהפך אלהינו הקללה לברכה.
- 13,3 ויהי, כשמעם את-התורה; ויבדילו כל-ערב, מישראל.
- 13,4 ולפני מזה--אלישיב הכהן, נתון בלשכת בית-אלהינו: קרוב, לטובה.
- 13,5 ויעש לו לשכה גדולה, ושם היו לפנים נתנים את-המנחה הלבונה והכלים ומעשר הדגן היתרוש והיצהר--מצות הלויים, והמשכרים והשווערים; ותרומת, הכהנים.
- 13,6 ובכל-זה, לא הייתי בירושלם: כי בשנת שלשים ושנים לארתחשסטא מלך-בבל, באתי אל-המלך, ולקץ ימים, נשאלתי מן-המלך.
- 13,7 ואבוא, לירושלם; ואבינה ברעה, אשר עשה אלישיב לטובה--לעשות לו נשכה, בחצרי בית האלהים.
- 13,8 וירע לי, מאד; ואשליכה את-כל-כלי בית-טובה, החוץ--מן-הלשכה.
- 13,9 ואמרה, ויטרו הלשכות; ואשיבה שם, כלי בית האלהים, את-המנחה, והלבונה. {פ}
- 13,10 ואדעה, כי-מניית הלויים לא נתנה; ויברחו איש-לשדהו הלויים והמשכרים, עשי המלאכה.
- 13,11 ואריבה, את-הסגנים, ואמרה, מדוע נעזב בית-האלהים; ואקבצם, ואעמדם על-עמדם.
- 13,12 וכל-יהודה, הביאו מעשר הדגן והיתרוש והיצהר--לאוצרות.
- 13,13 ואוצרה על-אוצרות שלמיה הכהן וצדוק הסופר, ופדיה מן-הלויים, ועל-ידם, תגן בן-זפור בן-מתניה: כי באמנים נחשבו, ואלהיהם לחלק לאחיהם. {פ}
- 13,14 זכרה לי אלהי, על-זאת; ואל-תמח חסדי, אשר עשיתי בבית אלהי--ובמשכריו.
- 13,15 בימים ההמה כאיתי ביהודה דרכים-גתות בשבת ומביאים הערמות ועמסים על-החמרים ואף-יין עגבים ותאנים, וכל-משא, ומביאים ירושלם, ביום השבת; ואעיד, ביום מכרם ציד.
- 13,16 והצרים ישובו בה, מביאים דאג וכל-מכר; ומוכרים בשבת לבני יהודה, ובירושלם.
- 13,17 ואריבה, את חרי יהודה; ואמרה להם, מה-הדבר הרע הזה אשר אתם עשים, ומחללים, את-יום השבת.
- 13,18 הלוא כה עשו, אבתיכם-ויבא אלהינו עלינו את כל-הרעה הזאת, ועל העיר הזאת; ואתם מוסיפים חרון, על-ישראל, לחלל, את-השבת. {פ}
- 13,19 ויהי כאשר צללו שערי ירושלם לפני השבת, ואמרה ויסגרו הדלתות, ואמרה, אשר לא יפתחום עד אחר השבת; ומנערי, העמדותי על-השערים--לא-יבוא משא, ביום השבת.
- 13,20 וילינו הרכלים ומכרי כל-ממכר, מחוץ לירושלם--פעם ושנים.
- 13,21 ואעידה בהם, ואמרה אליהם מדוע אתם לנים נגד החומה--אם-תשנו, יד אשלח בכם; מן-העת ההיא, לא-באו בשבת. {ס}
- 13,22 ואמרה ללויים, אשר יהיו מטהרים ויבאים שמרים השערים--לקדש, את-יום השבת; גם-זאת זכרה-לי אלהי, וחוסה עלי כרב חסדך. {פ}
- 13,23 גם בימים ההם, כאיתי את-היהודים השיבו נשים אשדודיות (אשדודיות), עמוניות (עמוניות), מואביות.
- 13,24 ויבניהם, קצי מדבר אשדודית, ואינם מכירים, לדבר יהודית-וכלשון, עם-עם.
- 13,25 ואריב עםם ואקללם, ואצה מהם אגשים ואמרטם; ואשביעם באלהים, אם-תתנו בנתיכם לבניהם, ואם-תשאו מבנתיהם, לבניהם ולכם.
- 13,26 הלוא על-אלה חטא-שלמה מלך ישראל ובגוים הרבים לא-היה מלך כמהו, ואהוב לאלהיו היה, ויתנהו אלהים, מלך על-כל-ישראל: גם-אותו הקטיאו, הנשים הנכריות.

13,27

וּלְכֶם הַגִּשְׁמֵעַ, לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל-הַרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת--לְמַעַל, בְּאֵלֵינוּ: לְהִשִּׁיב, בָּשִׁים וְכַרְיֹת.

13,28

וּמִבְּנֵי יִידֵע בֶּן-אֱלִישִׁיב הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, חָתָן לְסַגְבֵּלֵט הַחֹרְבִי; וְאַבְרִיחֵהוּ, מֵעָלַי.

13,29

זָכְרָה לָהֶם, אֱלֹהֵי: עַל גַּאֲלֵי הַכְּהֵנָה, וּבְרִית הַכְּהֵנָה וְהַלְוִיִּם.

13,30

וּטְהַרְתִּים, מִכָּל-נֹכֵר; וְאַעֲמִידָה מִשְׁמֵרוֹת לְכֹהֲנִים וְלְלוִיִּם, אִישׁ בְּמִלְאָתּוֹ.

13,31

וּלְקַרְבֵּן הַעֲצִים בְּעֵתִים מְזֻמָּנוֹת, וְלַבְּפוֹרִים; זָכְרָה-לִי אֱלֹהֵי, לְטוֹבָה. {ש}